

11de JAARGANG, NR. 196
8 APRIL 2013

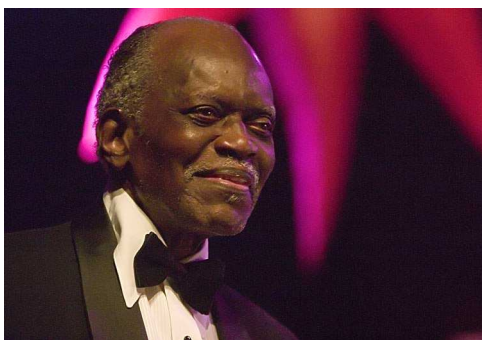
IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
- 5 BOEKBESPREKING**
- 6 PLATENRECENSIES**
 Eric Revis, The Houdini's,
 Eric Vloeimans, eBraam,
 Verbeij/Soeters, Ches Smith,
 Rob van de Wouw e.a.
- 11 CONCERTVERSLAG**
 Jasper Blom in Leeuwarden.
- EN VERDER:**
- 12 Chemistry** (Roos Plaatsman)
- 13 Oliver Nelson** (Lex Lammen)
- 15 Rembrandt Frerichs** (H. Fluitman)

JAZZFLITS 197
 staat 29 APRIL op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**THE HAGUE JAZZ FINANCIËLE
 STROP VOOR DEN HAAG**

Hank Jones tijdens The Hague Jazz 2009
 (Foto: Tom Beetz)

Het faillissement van het festival The Hague Jazz kan de gemeente Den Haag bijna 180.000 euro kosten. Dat meldt de website van RTV West op 23 maart. Wethouder M. de Jong hoopt nog een ton terug te kunnen vorderen via een deurwaarder.

De strop bedraagt in ieder geval 80.000 euro. Dit is het bedrag waarvoor de gemeente in 2011 garant stond voor The Hague Jazz BV. Dat bedrijf is failliet, zodat Den Haag nu leveranciers en een beveiligingsbedrijf moet betalen. In 2009 en 2010 zegde de gemeente subsidie toe aan de Stichting The Hague Jazz (een andere rechtspersoon), in totaal 350.000 euro. Van die verleende subsidie wil de gemeente nu bijna 100.000 euro terug omdat de financiële verantwoordingen te wensen overlieten. De gemeente denkt dat de Stichting nog wel kan terugbetalen.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

**SEA BOTTOM FESTIVAL MIX VAN LOKAAL TALENT
 EN VEEL VOCALISTEN**

Op 22 en 23 maart vond in het Agora theater in Lelystad voor de 21ste keer het Sea Bottom Jazzfestival plaats. Naast veel lokaal amateur talent (onder wie de ex-clown Bassie, nu Bas van Toor, die met een trio bejaarde harmonicaswing weinig indruk maakte) traden veel zangers en zangeressen op, onder wie Wouter Hamel, Karsu Dönmez, Joke Bruijs (foto), Humphrey Campbell, PennyLeen en June Noa. Funkjazz was er van de lokale groep FunkOut en onversneden jazz van saxofonist Bart Wirtz en trompettist Angelo Verploegen. Vibrafonist Frits Landesbergen begeleidde met zijn groep zowel jong jazztalent (waarbij trompettist Bram Hartwig opviel) als de routiniers Campbell en Bruijs.

Tekst en foto: Tom Beetz

Zonder jazznieuws kan **Jazzflits** niet bestaan. Heeft u jazznieuws? Wij ontvangen het graag! Let op: **Jazzflits** heeft geen concertagenda. Wel informeren we over speciale projecten, cd-presentaties en jazzfestivals. Ons adres: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Diederik Rijnstra. (Foto: Keke Keukelaar)

Album Diederik Rijnstra uitgangspunt voor multimediashow

Van 'The Living City', het laatste album van trompettist-componist Diederik Rijnstra, is een multimediashow van ruim een uur gemaakt. "Een show waarin alle zintuigen worden bediend", aldus Rijnstra. Ieder stuk van de cd is door een andere kunstenaar geïnterpreteerd. Rijnstra: "Video, poëzie, live muziek, theater, performance art, proza, fotografie en schilderkunst maken de beleving van de plaat compleet. Van uit de bocht gierende ijskarren in Brooklyn gaan we via zingende, swingende katers naar de mannen van Wall Street." Rijnstra maakte de voorstelling in zijn huidige woonplaats New York. 'The Living City' wordt 23 mei in Amsterdam uitgevoerd.

Prospero start concertreeks met jonge jazzmusici

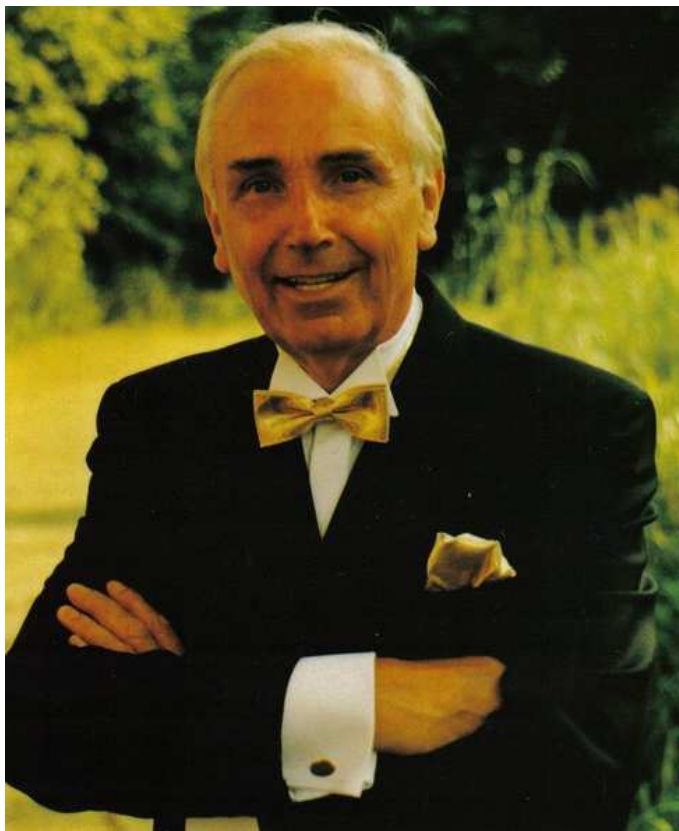
De Haagse jazzstichting Prospero en het Scheveningse museum Muzee zijn een nieuwe concertserie gestart op de laatste woensdag van de maand. Hierin treden jazzmusici op die het conservatorium al een paar jaar achter zich hebben gelaten. Het zijn artiesten die vaak al verschillende prijzen hebben gewonnen en een interessante weg zijn ingeslagen. De concerten vinden plaats in Muzee. De reeks werd eind maart geopend door As Guests.

Antoine Trommelen voorzitter af bij Breda Jazz Festival

Antoine Trommelen neemt na het komende Breda Jazz Festival afscheid als voorzitter. Zijn opvolger is Bart Wouters. Trommelen bekleedde de voorzitterspositie gedurende vijftien festivals. Het ontbreekt hem aan tijd om langer door te gaan en ook vindt hij dat het tijd is voor nieuw bloed. Trommelen wordt lid van de programmaraad van het festival.

Lees Jazzflits op uw iPad

PERSONALIA

Eddy Doorenbos. (Publiciteitsfoto)

EDDY DOORENBOS OVERLEDEN

Zanger Eddy Doorenbos is 25 maart in zijn slaap overleden. Hij was 91. Doorenbos was in de jaren vijftig en zestig zanger van het Miller Sextet.

Eddy Doorenbos: zanger, bassist, gitarist, pianist, componist, tekstdichter, kunstschilder, entertainer, maar bovenal een levensgenieter. In die hoedanigheden presenteerde de zanger zich op zijn eigen website.

Doorenbos was een groot bewonderaar van Nat King Cole en Frank Sinatra. Zijn muzikale loopbaan begon omstreeks 1945 bij het orkest van Han de Willigen. Met het Miller Sextet van Ab de Molenaar, waar hij van 1947 tot 1961 aan verbonden was, was hij veelvuldig op de radio te horen, in diverse zalen in eigen land, maar ook in het buitenland. In 1956 en 1957 werd Doorenbos gekozen tot favoriete zanger in de poll van het tijdschrift 'Rhythm'. In 1961 verliet hij The Millers om onder andere een jaar te zingen bij het orkest van zijn goede vriend, klarinettist en saxofonist Herman Schoonderwalt. Door de opkomst van de popmuziek verminderde midden jaren zestig de belangstelling voor zijn stijl van zingen. Hij vertrok in 1965 naar Spanje. In 1985 kwam hij terug naar Nederland en werd hij weer actief als zanger. Hij maakte sinds 1989 drie cd's onder zijn eigen naam: 'Still Together' met zijn formatie The Swingmill, 'Here I Go Again' en 'Gimme That Wine'. Voorjaar 2011 presenteerde hij het boek 'Gentleman Of Swing', over zijn leven en carrière. Ook verscheen een nieuwe cd. Doorenbos trad tot voor kort nog regelmatig op.

NIEUWS

Millennium Jazz Orchestra gaat nieuwe cd maken

Op 23 en 24 juni zal het Millennium Jazz Orchestra een cd opnemen in de Fattoria Musica studio te Osnabrück. Op het album komen composities en arrangementen van dirigent en artistiek leider Joan Reinders te staan.

Film over saxofonist Thomas Chapin in de maak

Dankzij 'crowdfunding' zijn voldoende middelen verkregen voor een film over de Amerikaanse saxofonist Thomas Chapin. Met een donatie van 10.000 dollar door Michael Dorf van de Knitting Factory werd de zaak beklonken. De film, 'Night Bird Song', wordt gemaakt door Stephanie Castillo, de zus van Chapins weduwe Teresita Castillo. Multi-instrumentalist Thomas Chapin was een belangrijk lid van de New Yorkse jazz-scene in de jaren tachtig. Hij was tegelijkertijd actief als saxofonist-fluitist in de experimentele hoek en als muzikaal leider van de band van Lionel Hampton. Chapin overleed, veertig jaar oud, in 1988.

Voor meer info over Chapin en de film: <http://bit.ly/17crI0b>

Amstel Bigband wint Bigband Festival Goor

De Amstel Bigband uit Amsterdam heeft op 1 april het Bigband Festival Goor gewonnen. Andere deelnemers waren Bigband Almelo (winnaar 2012), The Jazzoline Orchestra, The Mainstream Connection, Exposure, Rhythm en het Deventer Jazz Orkest. De aanmoedigingsprijs ging naar Ada van Wijck van The Mainstream Connection. Het was de vijfde keer dat het Bigband Festival Goor werd gehouden.

Toch jazzfestival in Apeldoorn

In Apeldoorn wordt dit jaar toch een jazzfestival gehouden. Het vindt plaats op 31 mei. Het nieuwe festival komt in de plaats van het festival Jazz in the Woods. Dat was tot vorig jaar vaste prik tegen eind mei, maar bestaat niet meer. De subsidie van 30.000 euro die voor Jazz in the Woods op de gemeentebelegging staat, gaat nu naar het nieuwe festival. De samenwerkende horeca ontwikkelt een programma onder de naam King Town Jazz & Soul Festival. BO Events neemt het programmaonderdeel Jazz Live op het Marktplaats voor zijn rekening.

PODIA

BL3NDER (v.l.n.r: Harry Emmerly (bas), Bas van Lier (piano), Cyriel Directie (drums), Def P (rap)) speelt op de Jazzdag. (Foto: Cornelis de Keizer)

BENJAMIN HERMAN EN eBRAAM IN SHOWCASES JAZZDAG 2013

Saxofonist Benjamin Herman en de formatie eBraum zullen tijdens de Jazzdag 2013 optreden in het onderdeel 'showcase'. Het 'showcase'-programma bestaat uit meer dan dertig acts op zeven verschillende podia in LantarenVenster, Hotel New York en Kantine Walhalla in Rotterdam en is gratis toegankelijk voor publiek.

Een 'showcase' is een kort optreden waarin een formatie zich aan het publiek en (buitenlandse) jazzprofessionals presenteert. Ook BL3NDER, Heleen van den Hombergh, Simin Tander Quartet, Miguel Rodriguez, Koffie, Phaedra & Band en Plastik Soldiers hebben een uitnodiging gekregen. De organisatie van de Jazzdag was 'aangenaam verrast' door het hoge niveau van de musici die zich hadden aangemeld. Alle aanmeldingen werden beoordeeld door een commissie bestaande uit Lodewijk Bouwens (voorzitter), Frank Bolder (LantarenVenster/North Sea Jazz Festival), Co de Kloet (NTR/Radio 6), Rolf Delfos (Sena, Sublime FM), Niels Nieuborg (North Sea Jazz Club) en Koen Graat (Jazz in Duketown).

De Jazzdag vindt plaats in Rotterdam op 28 en 29 juni 2013. Behalve het 'showcase'-programma biedt de Jazzdag op de eerste festivaldag het nieuwe programma Next Generation Jazz. Hierin brengen de beste 'master'-studenten van de zeven conservatoria hun muziek ten gehore. Tevens zal de winnaar van het Prinses Christina Jazz Concours een optreden verzorgen. Tijdens de tweede festivaldag vindt de European Jazz Competition plaats.

Jazz Appreciation Month

NOMINATIES JJA-AWARDS

Lifetime Achievement in Jazz

Muhal Richard Abrams
McCoy Tyner
Randy Weston
Wayne Shorter

Musician of the Year

Anat Cohen
Chick Corea
Robert Glasper
Vijay Iyer
Wadada Leo Smith

Composer/Arranger of the Year

Henry Threadgill
Maria Schneider
Ryan Truesdell
Wadada Leo Smith

Up and Coming Artist of the Year

Aaron Diehl
Bria Skonberg
David Virelles
Ryan Truesdell

Record of the Year

'Accelerando', Vijay Iyer Trio
'Newly Discovered Works of Gil Evans',
Ryan Truesdell
'Black Radio', Robert Glasper
'Reunion: Live in New York',
Sam Rivers-Dave Holland-Barry Altschul
'Ten Freedom Summers',
Wadada Leo Smith

Large Ensemble

Darcy James Argue's Secret Society
Jazz at Lincoln Center Orchestra
Maria Schneider Jazz Orchestra
Mingus Big Band
Ryan Truesdell's Gil Evans Project
Vanguard Jazz Orchestra

Small Ensemble

Jason Moran and the Bandwagon
Joe Lovano Us Five
Matt Wilson's Arts and Crafts
Vijay Iyer Trio
Wayne Shorter Quartet

Trumpeter of the Year

Ambrose Akinmusire
Christian aTunde Adjuah Scott
Dave Douglas
Tom Harrell
Wadada Leo Smith

Alto Saxophonist of the Year

Darius Jones
Kenny Garrett
Lee Konitz
Miguel Zenon
Rudresh Mahanthappa
Tim Berne

Tenor Saxophonist of the Year

Sonny Rollins (emeritus, beyond voting)
Branford Marsalis
Chris Potter
Eric Alexander
Joe Lovano
Ravi Coltrane, Tony Malaby

PRIJZEN

Robert Glasper. (Foto: Mike Schreiber)

DRIE PIANISTEN GENOMINEERD VOOR JJA-AWARD MUSICIAN OF THE YEAR 2013

Drie pianisten, te weten Chick Corea, Robert Glasper en Vijay Iyer, dingen mee naar een JJA-Award 2013 in de categorie Musicus van het Jaar. Ook klarinettiste Anat Cohen en trompettist Wadada Leo Smith zijn in de race. De winnaar wordt op 19 juni in New York bekendgemaakt.

De JJA-Awards worden dit jaar voor de zeventiende keer uitgereikt. Ze hebben betrekking op het tijdvak 1 januari 2012 – 1 januari 2013. Voor de Awards hebben zo'n 450, meest Amerikaanse leden van de Jazz Journalists Association (JJA) een stem op hun favorieten uitgebracht, in zo'n 35 categorieën. De Awards worden jaarlijks uitgereikt. Een overzicht van enkele aansprekende categorieën is te vinden in de kolom hiernaast. Een volledig overzicht van de nominaties staat op:

<http://www.jjazwards.org/p/nominees-2013.html>

OVERIG

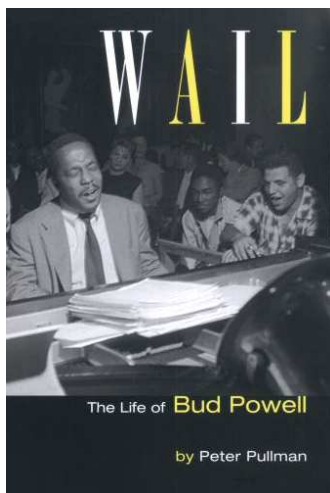
VIJVER IN FRANKFURT GENOEMD NAAR ALBERT MANGELSDORFF

Een tot nu toe naamloze eenden- en reigervijver in een park in Frankfurt wordt genoemd naar trombonist Albert Mangelsdorff. Hij zou dit jaar 85 zijn geworden en was bij leven vaak bij dit vijvertje om de vogels te bestuderen.

Als het aan de initiatiefnemers ligt, zal het bordje 'Mangelsdorff'-vijver op 5 september worden geplaatst, de dag dat de Duitse trombonist 85 zou zijn geworden. Van 1957 tot 2005 kwam Mangelsdorff praktisch dagelijks bij de vijver. "Immer machte er an dem Weiher Station, um die Vögel zu beobachten, die dann auch Eingang in seine Musik gefunden haben", aldus een initiatiefnemer op 14 maart in de Frankfurter Rundschau. "Sogar sein Sohn Ralph lernte hier das Laufen." Ook zijn laatste wandeling, op 18 mei 2005, zou langs de vijver gevoerd hebben. Albert Mangelsdorff werd in Frankfurt geboren. Hij overleed er op 25 juli 2005.

JAZZ OP PAPIER

RAPPORTAGE VAN EEN MEESTERPIANIST

Peter Pullman.

Wail : the life of Bud Powell.

[New York] : eigen uitgave, 2012.

VII, 476 pag.

ISBN 978-0-9851418-1-3 pbk.

Prijs 35 euro.

Wel eens een interview met Bud Powell gelezen? Daar is weinig kans op: Powell praatte niet. Noch met de pers of publiek, noch met jonge musici die iets van hem wilden opsteken. In april 1962, bij de opening van de Gyllene Cirkeln in Stockholm, had de oprichter van de club een persconferentie geregeld en Powell de première gegund. Na afloop zei hij geen stom woord. Als verklaring gaf zijn toenmalige manager Altevia Edwards, ook wel 'Buttercup' genoemd, dat Bud pas een hersenoperatie had gehad, waardoor hij zijn spraakvermogen was kwijtgeraakt. Het bleek onwaar.

Zijn muzikale begeleiders werden in het ongewisse gelaten over het te spelen stuk, het tempo en de toonaard. De piano was zijn spreekbuis. Zag hij er een staan, ging hij er op af. Als er iemand op de pianokruk zat, schoof hij die opzij. Hij kon twintig minuten lang doorgaan met één nummer, met de blik op oneindig. Ook kon hij zijn spel halverwege afbreken en dan kneep hij ertussenuit.

In januari 1945, na een engagement in Philadelphia met het sextet van Cootie Williams, had hij er genoeg van en verdween. De politie vond hem in dronken toestand op het station, wilde hem arresteren en, omdat hij verzet bood, sloeg hem met de gummiknuppel op zijn hoofd. Sindsdien is zijn leven er een van medicijnen, elektroshocks, ondervragingen en verblijven in psychiatrische inrichtingen, gevangenissen, ziekenhuizen. Daarmee is niet gezegd dat met het incident in Philadelphia alles begonnen is. Bud was nooit spraakzaam geweest, zijn vader wendde zich van hem af toen hij de jazzrichting opging. In plaats van een concertpianist moest hij zich nu staande houden in de harde wereld van de vermaaksindustrie: de clubs, gebonden aan strenge wetten, de managers, de concurrentie, en daar was hij niet tegen opgewassen. Hij ontdekte ook dat het vragen naar een sigaret of drankje een manier was om vragen van het publiek te ontwijken. En dat 'drankje' deed hem de das om.

Gezien de datering van de talloze interviews heeft Peter Pullman zich al meer dan vijftien jaar met de voorbereiding van een biografie over Powell beziggehouden. Hij heeft zich erin vastgebeten en, zonder uitzondering, al diegenen erbij betrokken die ooit in welke hoedanigheid dan ook met Powell te maken hebben gehad. Het zijn er honderden: familie, musici, advocaten, doktoren, managers, clubeigenaars, bezoekers van Birdland, vrouwen die hem bemoederden en de door hem zo gewenste aandacht gaven – al was het maar door een basaal, fysisch contact via de handen – en de Fransman Francis Paudras, die het tot zijn levensdoel rekende zich over hem te ontfermen.

Het boek bestaat uit een eindeloze reeks getuigenissen van het grillige en onberekenbare doen en laten van een groot kind, zoals drummer Daniel Humair ergens opmerkt. Daarnaast blijft Powells muziek niet onbesproken. Pullman onderstreept dat diens spel voortkwam uit dat van de stride-pianisten en Art Tatum. Thelonious Monk bracht hem bij hoe hij de frasering en de ritmiek van zijn melodische lijnen kon variëren. Behalve zijn platen komen ook zijn live-optredens aan de orde.

Pullman heeft de uitgave in eigen hand gehouden; een eindredacteur had er waarschijnlijk danig in zitten snoeien. Hoe dan ook, het boek is onmisbaar voor iedereen die zijn kijk op de sociale en economische werkomstandigheden van de jazzmusicus van vlak na de oorlog wil verbreden.

De auteur heeft nog een belangrijke discografische correctie te melden. Powells eerste trio-opname, voor Roost, dateert niet van januari 1947, maar van zomer 1949. Zodat de meest vruchtbare periode van de belangrijkste bebop-pianist, aan wie iedere moderne pianist schatplichtig is, maar vier jaar omvat: 1949-1953. **Jan J. Mulder**

CD-RECENSIES

ERIC REVIS

Parallax

Clean Feed

Bezetting:

Ken Vandermark (ts, kl),
Jason Moran (p),
Eric Revis (b),
Nasheet Waits (d).

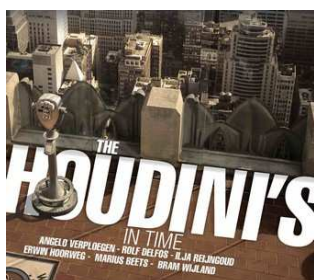
Muzikanten die muzikaal opgroeiden in New Orleans houden altijd een bijzondere band met de jazztraditie. Zo ook bassist Eric Revis, die we vooral kennen van de groepen van Branford Marsalis. Op 'Parallax' komt hij met een All Star-kwartet van gelijkgestemde zielen. Pianist Jason Moran en drummer Nasheet Waits verkennen in The Bandwagon ook al een flink stuk jazzgeschiedenis, en saxofonist/klarinetist Ken Vandermark kent zijn klassiekers. Maar het viertal heeft ook een niet te stillen honger naar vernieuwing en persoonlijke expressie. Al die elementen komen bij elkaar in een album dat flink wat verschillende kanten opschiet. Van de gestructureerde freejazz van 'Hyperthral' tot de vette blues van 'Winin' boy blues' en van de kamermuziek van 'Edgar' (met subliem strijkwerk van de leider) tot de onontkoombare groove van 'Split'. De groepsleden laten horen wat ze allemaal kunnen, en weten daarbinnen hun eigen stempel op het eindproduct te zetten. Of we nu een duidelijk beeld krijgen van Eric Revis als componist, blijft echter een twijfelpunt. Je kunt je namelijk ook in veelzijdigheid verliezen, en dat had niet gebeuren. Dat neemt niet weg dat er op de cd veel te genieten valt, want als keuzeheer heeft Revis wel een zeer gelukkige hand.

Herman te Loo

THE HOUDINI'S

In Time

Challenge

Bezetting:

Angelo verploegen (tp, bg),
Ilja Reijngoud (tb),
Rolf delfos (ss, as),
Erwin Hoorweg (p),
Marius Beets (b),
Bram Wijland (d),
Kim Hoorweg (voc).
(Voormalige leden:
Martijn Sohier (tb),
Boris van der Lek, Barend Middelhof (ts),
Stefan Liestro (b),
Pieter Bast, René Koenen (d))

The Houdini's zijn al 25 jaar een uitstekende hardbopgroep. Dat is niet gering. Op het verzamelalbum 'In Time' wordt teruggekeken. Muziekjournalist Ruud Meijer selecteerde hoogtepuntjes uit het oeuvre van de formatie. Hij koos een aantal stevige stukken met lekker veel adrenaline erin. Daarmee heeft hij een evenwichtige cd samengesteld. Van de veertien stukken zijn er tien uit de jaren negentig, twee met zangeres Kim Hoorn-weg en twee van de cd 'Unleashed And Remixed' uit 2007. Maar natuurlijk niet de remixen. Van de cd 'The Best Of The Houdini's: Live At The Kiama Jazz Festival' zijn drie stukken gekozen. Zodoende zijn er gelukkig ook enkele live-opnamen op de cd gekomen. Die geven een indruk van hun kunnen in de zaal.

'The Houdini's zijn al 25 jaar een uitstekende hardbopgroep. Dat is geen geringe prestatie.'

Op 'In Time' is een geconcentreerd en fel spelend orkest te horen. De composities van de groepsleden en arrangementen van de 'standards' zijn strak en helder, met een mooie doorwerking. Of een stuk nu uit 1991 stamt, zoals 'Headlines', of uit 2007 ('Fat groupie'), het straalt dezelfde geest uit. Verder is een greep gedaan uit het werk van 'The Big Five' (Irving Berlin, Jerome Kern, George Gershwin, Richard Rodgers en Cole Porter). Van Porter is 'What is this thing called love' te vinden met dezelfde 'verse' als de cd waar het stuk van komt. De tenorsaxofonisten van de band komen op de cd goed aan hun trekken. Boris van der Lek, met een 'feature' in 'Headlines' en Barend Middelhof, die zelfs in zes stukken meespeelt. In 'Gone' soleert hij uitgebreid. Ook van de huidige leden van de band zijn op deze cd solistische hoogstandjes te vinden. Een energieke samenvatting van 25 jaar Houdini's, deze verzameelaar.

Hessel Fluitman

Bekijk de Houdini's hier: <http://bit.ly/10udbrq>

ERIC VLOEIMANS
Evensong
Challenge

Bezetting:

Eric Vloeimans (tp),
 Het Nederlands Symfonie Orkest
 o.l.v. Jurjen Hempel,
 Hans Vroomans (p),
 Jeroen Vierdag (b),
 Dirk-Peter Kölsch (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Een symfonieorkest in Jazzflits? Ja, maar schrikt u niet, want trompettist Eric Vloeimans speelt ook mee. Vloeimans heeft sinds hij zijn Gatecrash in 2011 ontbond, van alles aan de hand gehad. Hij werkte bijvoorbeeld samen met zangeres Simin Tander en in een ander project met componist Martin Fondse. Op het moment treedt hij in duoverband op met pianist Cor Bakker en staat hij met gitarist Fernando Lameirinhas in het theaterprogramma 'Pessoa', waaraan hij een heel poëtische bijdrage levert. Zijn creativiteit laat zich met andere woorden niet stuiten.

Tussen de bedrijven door schreef Vloeimans ook nog 'Evensong', een stuk voor symfonieorkest en trompet. De orkestratie werkte Vloeimans in samenspel met Martin Fondse uit. Op de cd 'Evensong' staat een opname van de componist met het Nederlands Symfonie Orkest onder leiding van Jurjen Hempel. Behalve het titelstuk staan nog enkele andere symfonische werken van Vloeimans en van Martin Fondse op de plaat.

'Over het spel van Vloeimans: het lijkt wel of hij opeens niet goed meer durft. Of zijn creativiteit en poëzie bevroren zijn.'

'Evensong' is een vierdelig trompetconcert, waarin het plechtige van klassieke muziek overheerst. Het symfonieorkest heeft naar mijn gevoel een te bescheiden functie in het geheel: het speelt lange lijnen en niet zelden versterken de orkestmusici 'slechts' het ritme van bas en drums. Pas in het derde deel krijgen ze werk op niveau te doen en dragen ze de trompet. Over het spel van Vloeimans: het lijkt wel of hij opeens niet goed meer durft. Of zijn creativiteit en poëzie bevroren zijn. Pas in het derde deel speelt hij een solo. In klassieke termen: de cadens.

In 'Lex' heeft Eric Vloeimans zijn herinnering aan de Joodse trompettist Lex van Weeren verwerkt. Van Weeren wist als trompettist en orkestleider Auschwitz te overleven. In Vloeimans' solowerk klinken mededogen, warmte en herinneringen door. Alleen al voor deze schoonheid is de cd de aanschaf waard.

In het vijfdelige 'Waterfront', een compositie voor strijkorkest en trompet van Martin Fondse, zijn het strijkorkest en trompet mooi in balans. Het Nederlandse Symfonie Orkest ontvouwt zich in al zijn rijkdom, terwijl Vloeimans zich waardig en ingetogen uit. 'Requiem' (Eric Vloeimans) is een donker stuk. Het dateert uit 2000 en werd geschreven voor Vloeimans' toenmalige Trans-Atlantische kwartet. In de orkestratie op deze cd klimt de trompet langzaam op uit het orkest. De trompettist betoont de dode als het ware nog een laatste eer. Ook dit stuk is een sterk argument om deze cd in huis te halen.

In 'Your majesty' is een aanzet naar het Wilhelmus opgenomen. Die verwijzing zweeft voortdurend boven het massale koorwerk in het begin. Dan neemt de trompet het over met piano, bas en drums. Het symfonieorkest heeft weliswaar een bescheiden inbreng, maar helpt mee om de razende drift in het stuk te versterken. Na de trompetsolo volgt een orkestdeel waarin componist Vloeimans de melodie van het koor heeft georkestreerd. Daarmee eindigt het stuk. Een volwaardige afsluiter, die mijn ogen van plezier deed glimmen.

Hessel Fluitman

Beluister hier het Requiem: <http://bit.ly/yQ29ph>

VERVOLG CD-RECENSIES

eBRAAM

3

BBB

Bezetting:

Michiel Braam (keyb),
Pieter Douma (bg, voc),
Dirk-Peter Kölsch (d)
+ Marcel van de Beeten (voc),
Ulrike von Meier (harp).

Voor de tweede keer doet het dubbelalbum 'Third' van Soft Machine zijn intrede in de Nederlandse geïmproviseerde muziek. Had Palinckx de iconische hoeffoto al eens gebruikt voor 'Naked Girls From Tilburg', nu heeft pianist/componist Michiel Braam de plaat tot inspiratiebron genomen voor de derde cd van zijn trio eBraam (voorheen Wurli Trio geheten). Dat 'Third' een invloedrijke plaat is, was al eerder gebleken. De mix van rock, psychedelica, jazz en minimal music heeft al heel wat generaties crossover-muzikanten tot inspiratie gediend. Bij Braam is de invloed eerder onderhuids aanwezig, als een 'state of mind'. Hij deelt met Hugh Hopper en Mike Ratledge (de belangrijkste componisten van de Softs) een gevoel voor de balans tussen structuur en klank. Wat het eerste betreft: Braam heeft vooral gezocht naar vormen die met het getal drie te maken hebben. Het album bevat daarom veel drieklanken, driekwartsmaten, maar ook minder voor de hand liggende (want niet-muzikale) vormen zoals de Pindarische ode (een versvorm met drie strofen) en de stelling van Pythagoras. Omdat hij in eBraam niet achter de vleugel zit, maar achter de keyboards, heeft Braam de gelegenheid om flink met klank te boetsen. Er komen de prachtigste vervormde klanken van onder de toetsen vandaan, maar soms ook een vet, ranzig orgel, zoals in 'Triad', dat als een ouderwetse bluesstamper klinkt. Met het flexibele drumwerk van Dirk-Peter Kölsch en de melodische basgitaar van Pieter Douma kan de toetsenist alle kanten op. '3' is daardoor een afwisselend album, dat het beste als één geheel te beluisteren is – een beetje zoals een conceptalbum uit de jaren zeventig. Het eerbetoon aan Soft Machine wordt het meest evident aan het eind van de cd, met een cover van Hugh Hoppers 'A certain kind', een nummer dat overigens niet op 'Third' staat. Het wordt redelijk straight uitgevoerd, inclusief de kerkorgelklanken die Ratledge er destijds bij bedacht.

Herman te Loo

Beluister hier fragmenten van de cd: <http://bit.ly/10rfL1s>

JOHN STEIN

Bing Bang Boom

Whaling City Sound

Bezetting:

John Stein (g),
Jake Sherman
(p, Hammond orgel, fender Rhodes),
John Lockwood (b),
Zé Eduardo Nazario (d).

De Amerikaanse gitarist John Stein maakt geen muziek waarvan je helemaal uit je dak gaat. Hij maakt aangename en boeiende muziek waarin zijn brede vakmanschap doorklinkt. Op de cd 'Bing Bang Boom' laat Stein zich begeleiden door de jonge pianist Jake Sherman, de door de wol geverfde bassist John Lockwood en de niet uit het lood te meppen drummer Zé Eduardo Nazario. De drie vullen hem naadloos aan.

'Een gitaarplaat die niet nadrukkelijk om aandacht vraagt, maar die daar wel degelijk recht op heeft.'

Vijf van de elf stukken op het album zijn van Steins hand. De titeltrack 'Bing Bang Boom' is hoekig en bonkig. Wat volgt is een met veel gevoel gespeelde medley van twee 'standards': een van Mingus, 'Duke Ellington's sound of love', en een van Ellington zelf 'Chelsea bridge'. Met 'Belo horizonte' tovert hij een fors stuk Braziliaans tevoorschijn. In 'Lover' van Rodgers & Hart gaat de band lekker loos, zoals ze 'You'd be so nice to come home to' ook in een sneller tempo pakken dan normaal. Een gitaarplaat die niet hemelbestormend is of nadrukkelijk om aandacht vraagt, maar die daar wel degelijk recht op heeft.

Hessel Fluitman

John Stein speelt het titelnummer: <http://bit.ly/16TqnLt>

VERBEIJ | SOETERS**Morse.****Challenge****Bezetting:**

Floris Verbeij (p),
 Bart Soeters (b),
 Arthur Lijten (d),
 gasten:
 Michael Moore (kl),
 Fay Lovsky (waterharp, vingerharp, zingende zaag),
 Erik Rutjes (g).

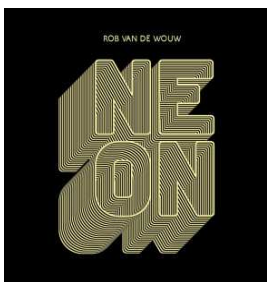
VERVOLG CD-RECENSIES

Pianist Floris Verbeij (1982) is blijkbaar het artistieke brein achter het duo Verbeij | Soeters. Zijn kompaan is bassist Bart Soeters (1980), die een voorkeur heeft voor elektrische basgitaren met wat dikkere snaren. Naast dit duo drumt Arthur Lijten. Hun uiterst aantrekkelijke debuutalbum 'Morse.' wordt verder op drie stukken ingekleurd door klarinettist Michael Moore met zijn hoogontwikkelde gevoel voor melodie. Fay Lovsky vult ook drie stukken aan met excentrieke instrumenten: waterharp, vingerharp en zingende zaag. Samen zetten ze een product neer van eigenzinnige Nederlandse creativiteit.

Floris Verbeij is de componist van zeven stukken. Daarnaast klinkt werk van Randy Newman en een mooie, emotionele, evenwichtige variant van 'Both sides now' van Joni Mitchell, waarbij aanvankelijk de bas de melodie speelt. Verbeij heeft een lyrische stijl, hij is optimistisch, opgeruimd. Soeters speelt soms met lange lijnen, maar weet ook ritmisch krachtig te begeleiden. Drummer Arthur Lijten en gastgitarist Erik Rutjes laten goed van zich horen in 'M.a.r.i.k.e.', een mooie, harmonische en opgewekte compositie. Het titelstuk klinkt zoals het heet: 'Morse.' Met zijn linkerhand hamert Floris Verbeij vasthoudend en monotoon op de piano. Ik heb geen idee wat zijn morsetekens inhouden, maar zijn rechterhand wordt er in ieder geval helemaal niet door afgeleid. Het klassieke 'Johannes' duurt slechts 21 seconden. Het loopt vloeiend over in een werkje dat gebaseerd is op de muziek van Charles Mingus. De cd boeit van begin tot eind, deels door de afwisselende instrumentatie en het stevige fundament van piano en elektrische bas, maar vooral door de sterke en vlotte composities. Het zou me niet verbazen als Verbeij en Soeters de Young Vips van 2014 worden.

Peter J. Kortens

Meer info over de cd: <http://www.verbeijsoeters.com>

ROB VAN DE WOUW**Neon****Jazzland (Embrace – Universal)****Bezetting:**

Rob van de Wouw
 (tp, effects, samples, programming)
 Wiboud Burskens
 (keys, synth, samples, programming)
 Paul-Jan Bakker (g),
 Manuel Hugas (b),
 Ruben van Roon
 (d, beats/programming, samples)
 Marcel Veenendaal (voc).

'Neon', de derde cd van trompettist Rob van de Wouw, werd voorafgegaan door zijn cd's 'Rebooth Your Soul' (2007) en 'Tunnelvision' (2010). De titels worden steeds kernachtiger... 'Neon' is uitgebracht door het Noorse Jazzland, het label van Bugge Wesseltoft. Met al zijn elektronische geluiden en de lange lijnen van de trompet, past deze cd goed in het geluid dat je bij Wesseltofts maatschappij verwacht. Van de Wouw speelt eigentijdse Nu-Jazz, muziek die je ook op zijn vorige cd's hoorde. 'Neon' nam hij op met zijn eigen band.

Samen zijn ze aan het jammen gegaan en daaruit is deze cd ontstaan. Eerst legden toetsenist Wiboud Burskens en drummer Ruben van Roon samen met de trompettist een mooie ondergrond. Daaroverheen speelt Rob van de Wouw vervolgens zijn spel. Hij maakt 'adhd'-muziek, maar construeert ook traag bewegende geluidspanorama's.

De samenwerking tussen Van de Wouw en zijn bandleiden heeft een boeiende geluidscollage opgeleverd, waarin je 'dance'-patronen en 'soundscapes' terughooft. De trompet is als slagroom op de taart. Het laatste stuk van de cd heet 'Mooi toch'. Een inkoppertje voor ondergetekende! Bondiger kan ik niet zijn over 'Neon'. Een mening die zeker gedeeld zal worden door liefhebbers van deze jazz van de 21ste eeuw.

Hessel Fluitman

Een video van de cd-presentatie: <http://bit.ly/XVz8hi>

CHES SMITH AND THESE ARCHES
Hammered
Clean Feed

Bezetting:

Tim Berne (as),
 Tony Malaby (ts),
 Mary Halvorson (g),
 Andrea Parkins (acc, elektronica),
 Ches Smith (d).

ANNE-LIE PERSSON
April In June
Flatsharp Productions

Bezetting:

Anne Lie Perssons (voc),
 Libbe Oosterman (tp, bg),
 Steven Sluiter (ts),
 Jasper Westerhof (toetsen),
 Job Posthumus (g),
 Marco Kerver (b),
 Marcel rotgans (d),
 Jasper Blokizijl, Han Hesselink,
 Nynke Hoitsma, Bert Kamping, eroen Kriek,
 Cornelis Langhout en Hanna Rees (voc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Er is een nieuwe stroming aan het ontstaan waarin freejazz en punkachtige stevige rock een bruisend huwelijk aangaan. In de Amsterdamse scene zijn binnen het samenwerkingsverband Tumult legio voorbeelden te vinden, zoals Cactus Truck, Eke and The Ambush Party. Ook These Arches, de groep van de New Yorkse drummer Ches Smith, beweegt zich in deze contreien. Hij schrijft compacte composities voor het kwintet om de improvisatiekwaliteiten van zijn bandleden optimaal tot hun recht te laten komen. De stekelige arabesken van de saxen van Tim Berne (alt) en Tony Malaby (tenor) zijn daarbij de opvallendste.

'Er is een nieuwe stroming aan het ontstaan waarin freejazz en punkachtige stevige rock een bruisend huwelijk aangaan.'

Ze gieren als in een ouderwets freejazzensemble, en komen meteen al de huiskamer in scheuren bij 'Frisner', de opener van de cd 'Hammered'. Het melodische thema voor de blazers en de accordeon van Andrea Parkins maken echter al snel duidelijk dat hier meer aan de hand is dan het dunnetjes overdoen van de jaren zestig. Het rockachtige titelstuk biedt een beukende bassdrum, heavy gitaargrooves van Mary Halvorson en lange lijnen van de saxen. Even intensief als kolkende freejazz, maar met een andere esthetiek. Ook neemt de plaat even rust in 'Limitations', dat met een sobere gitaar en fluisterende saxen intrigeert.

De groep is in april in Nederland, en staat op 19 april in het Amsterdamse Bimhuis en op 23 april in het Grand Theatre in Groningen.

Herman te Loo

Bekijk deze formatie hier: <http://bit.ly/10vaINs>

De van oorsprong Zweedse Anne-Lie Persson woont al ruim twintig jaar in Groningen. Ze komt uit een muzikale familie en heeft op het conservatorium in Groningen zang gestudeerd. Sinds haar afstuderen werkt ze als zanglerares en zangcoach in Groningen en Veendam. Ook zingt ze in de band Stockholm Tivoli. Met de cd 'April In June' presenteert ze zich als jazzzangeres en singer-songwriter. Met haar zang hangt ze tegen de aanpak van de Amerikaanse Norah Jones en vooral die van de Noorse zangeres Silje Nergaard aan.

'De zang van Anne-Lie Persson hangt op de cd 'April In June' aan tegen die van haar collega's Norah Jones en Silje Nergaard.'

Op de cd moet ze er duidelijk een beetje in komen. Ze begint voorzichtig, maar groeit gaandeweg uit tot een potente zangeres die voor geen kleintje vervaard is. 'In Five minutes of your time' zingt ze een swingend duet met Bert Kamping. Dan heeft ze de smaak te pakken en staat ze verder haar mannetje, vooral in medium-tempo songs. Verder bevat het album een enkele 'ballad'. Soms legt ze wat te veel gevoel in haar songs, vind ik. In het afsluitende 'The world is going down' trekt Anne-Lie Persson ten slotte alle registers open. Dan komt ze helemaal tot haar recht.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een track van de cd: <http://bit.ly/10mI7Ln>

CONCERTVERSLAG

JASPER BLOM QUARTET

Bezetting:

Jasper Blom (ts),
Jesse van Ruller (g),
Clemens van der Feen (b),
Martijn Vink (d).

Datum en plaats:

29 maart 2013,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

De publieke belangstelling was niet echt groot voor het concert van saxofonist Jasper Blom en de zijnen. Maar die lieten zich daardoor niet uit het veld slaan, integendeel.

Jasper Blom gaat al twintig jaar heel integer en bij wijze van spreken stiekem zijn eigen gang. Zijn composities en uitvoeringen zijn van hoog niveau, maar op de een of andere manier blijft hij maar onder de radar. Hij verdient beter. Normaliter is Frans van der Hoeven de bassist van het Jasper Blom Quartet, maar die kon ergens anders niet gemist worden en daarom was Clemens van der Feen naar de Friese hoofdstad meegenomen. Hij bleek uitstekend ingevoerd in de materie. Martijn Vink was de altijd zorgvuldige drummer en Jesse van Ruller speelde - als te doen gebruikelijk in dit verband - zijn meer abstracte gitaarspel. Voor deze ploeg laat hij zijn ongeëvenaarde notenreeksen thuis en kiest hij zijn noten zorgvuldig.

Swing is niet het belangrijkste element van de muziek van dit kwartet. Het draait in de stukken om de spanningsboog. Het kwartet is al minstens zes jaar bezig om de uitvoering van de composities van Jasper Blom te vervolmaken. In het openingsnummer 'With your beauty and my brains' was dat al meteen hoorbaar. Dat werd met een forse inleiding, je zou haast zeggen 'verse', op de rails gezet. Het eigenlijke thema steeg daaruit heel onopvallend op. Wie het stuk kent, hoorde dat de interpretatie in de loop van de tijd steeds uitgebreider en spannender is geworden. >>>>>

Het was een mooie avond in Leeuwarden met Jasper Blom.
(Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Het tweede nummer van het concert, 'Waltz for Magnus', was een goed voorbeeld van de aanpak van componist Jasper Blom. In het stuk spelen drie van de vier muzikanten hun eigen lijnen, maar zodanig dat ze met hun spel samen de solo van de vierde dragen. Tijdens het concert werd het stuk snel gespeeld, met een trage uitwerking in de solo's. Mede daardoor leek het alsof de driekwartsmaat werd getransformeerd tot triolen in een vierkwartsmaat. Je hoorde hopfiguren, terwijl ze niet werden gespeeld. Die suggestie ontstond door het weefwerk van de vier muzikanten. Complex en toch overzichtelijk. Vermakelijk en tekenend voor de droge humor van de tenorsaxofonist, was het raffelthema van 'Knor'. Het knorren van het varken ontstond in de snelheid van spelen. In de solo van Jesse van Ruller verving hij noten door rusten, maar hij deed dat zo consequent dat je paradoxaal genoeg de melodie terug hoorde komen in die rusten. Op een gegeven moment waren de rusten belangrijker dan de omliggende noten! Drummer Martijn Vink nam dat procedé over en groeide zo naar zijn solo toe. Clemens van der Feen bleef ondertussen ook onverstoord doorgaan met spelen op één en drie. Bijzonder hoe ze samen een eenheid creëerden. Zo was er bij elk stuk wel wat te beleven. Het was een mooie avond!

Hessel Fluitman

NEW YORK CALLING

CHEMISTRY

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

"It's an exciting thing when all the chemistry works together, and you hit upon a magical combination where the sum is more than its parts", een quote van Kurt Rosenwinkel na het opnemen van zijn nieuwste cd 'Star Of Jupiter'. Hij heeft voor deze cd een spiksplinternieuwe band samengesteld; Aaron Parks op piano, Eric Revis op bas en Justin Faulkner, 21 jaar (!!!), drumt. Na een paar jaar in New York weet ik inmiddels dat echte 'chemistry' niet vanzelfsprekend is in een band met uitzonderlijke muzikanten. Afgelopen dinsdag zag ik Jonathan Blake met Mark Turner in de Jazz Standard, een geweldige band op papier maar het was een van de saaiste concerten die ik ooit heb gezien. Hoe dan ook, Kurt zegt 'chemistry' en ik wil hem graag geloven dus ik besluit naar de cd-presentatie in de Village Vanguard te gaan. Wat er ook gebeurt, tussen mij en de Village Vanguard klikt het goed, als het concert niet leuk is, geniet ik toch altijd nog van de bijzondere sfeer die in deze oudste club van New York hangt.

'Tussen mij en de Village Vanguard klikt het goed. Ik geniet altijd van de bijzondere sfeer.'

De band begint met het stuk 'Something sometime' gevolgd door 'Welcome home' en 'Shifting design'. Ik noem ze alledrie in een zin omdat ik ze op elkaar vind lijken en ze in mijn hoofd meteen zijn versmolten tot een lang nummer. Wellicht was Kurt het met me eens want na die drie nummers noemt hij ze gauw op alsof hij ook dacht: 'let's get these over with'. Ik begin een beetje om me heen te kijken en blader het programmaboekje nog eens door. Maar dan maakt Aaron Parks me wakker en begint een hemels piano-intro. Een 6/8-groove doet me denken aan een heel ander genre muziek, maar als Kurt de melodie begint te spelen begrijp ik weer waarom we in de Village Vanguard zitten. Met zijn beroemde sound, virtuoze techniek en overtuigingskracht weet hij precies de goede noot te raken. Ik heb mijn notatieblokje meegenomen en schrijf: "Ik zie Kurt met engeltjesvleugels over wolken springen." Na afloop noemt hij de titel: 'Heavenly bodies'. Het had niet passender gekund. Langzaam beland ik weer met beide benen op de grond, maar ik heb de chemie gevonden! Ze spelen 'Homage A 'Mitch', een ode aan bebop en aan Mitch Borden, die in de jaren negentig de jazzclub Smalls opende. De band sluit af met 'Under it all' en 'Turns'. Ze brachten me niet meer naar de hemel, maar mijn avond was toch al geslaagd. De liedjes op deze cd zijn melodisch niet zo sterk, maar de band had een muzikale klik en dan kan er weinig misgaan.

In de subway terug naar huis droom ik weer weg. Na al die jaren keihard studeren besluit ik het anders aan te pakken. Als ik thuiskom ga ik mediteren, balanceren, een worden met de natuur, misschien praat ik wel met een boom of zo... In ieder geval word ik een en al 'chemistry' en mijn publiek verkeert in constante extase. Vrede op aarde, want ik breng mijn 'chemistry' over op anderen en alles en iedereen leefde nog lang en gelukkig!

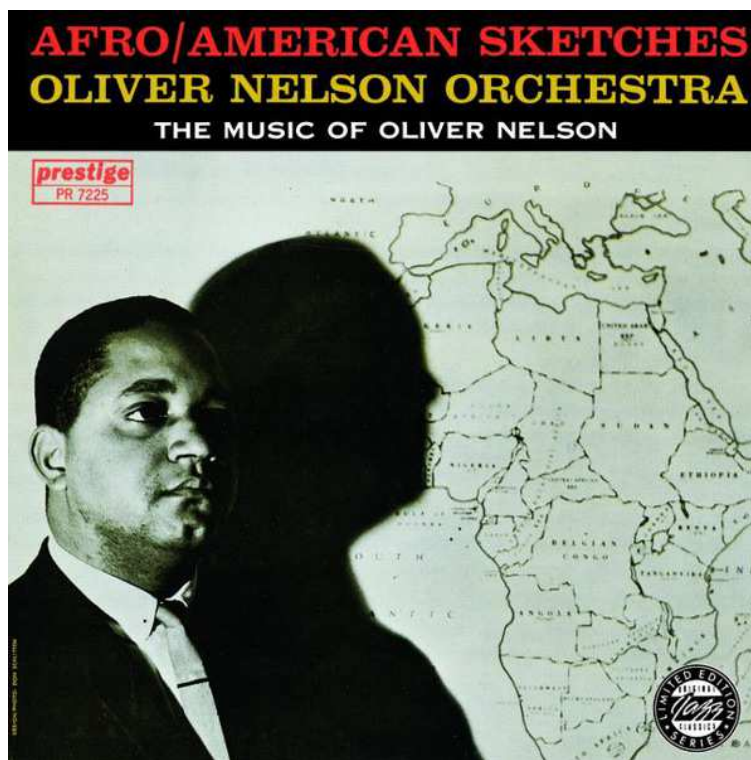
Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds begin dit jaar treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

THE JAZZ CONNECTION

DOOR LEX LAMMEN

OLIVER NELSONS 'AFRO/AMERICAN SKETCHES'

Bij de voorbereiding van een radioprogramma voor de rubriek 'Het Grote Geluid' van de Concertzender, dat zou gaan over saxofonist-componist en arrangeur Oliver Nelson (1932-1975), kwam ook de plaat met Nelsons 'Afro/American Sketches' weer eens uit de kast - de zevendelige suite, goed voor veertig minuten bigbandmuziek, die in 1961 op Prestige-LP 7225 verscheen en in 1993 door die zelfde firma op cd werd uitgebracht.

Het was een idee van de A & R man Esmond Edwards geweest om Nelson een muzikale schets te laten ontwerpen waarin Afro-Amerikanen (een term die zo'n vijftig jaar geleden langzamerhand in zwang begon te raken) zich zouden herkennen. De opdracht van Prestige lag, zakelijk gesproken, voor de hand, omdat er destijds onder de jonge zwarte bevolking van de grote Amerikaanse steden steeds meer blijken van een Afrikaanse bewustwording opvielen. Figuren als Malcolm X en bewegingen als zijn Zwarte Islam spraken velen aan, waarbij afrokapsels, -kleding en -sieraden op wat oppervlakkiger wijze de Afrikaanse wortels moesten aantonen. Met de speurtocht van Alex Haley naar diens eigen Afrikaanse 'Roots' nog in het verschiet, viel de behoefte aan een eigen verleden bij velen in de zwarte ghetto's niet langer te ontkennen. 'Moeder Afrika' werd een warme realiteit en de muziek mocht niet achterblijven, bedachten ze bij Prestige.

Oliver Nelson had er aanvankelijk helemaal geen zin in. Hij vond dat de voorstelling die men zich tot dan toe in de VS van Afrika had gemaakt, niet veel meer was dan een kartonnen oerwoud met wat tromgeroffel en weigerde daar aan mee te werken. Zeker voor wat de jazzmuziek betrof, had Nelson gelijk.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG THE JAZZ CONNECTION

Duke Ellington en diens navolgers hadden met hun 'jungle-style' en Cotton Club-dansers inderdaad al in de jaren dertig een karikatuur van het zwarte werelddeel en zijn bewoners in het leven geroepen waar niet tegenop te boksen viel. Bovendien beseftte Oliver Nelson - integere intellectueel die hij was - dat hij van het echte Afrika, zijn bewoners en zijn muziek absoluut onvoldoende afwist om in een verantwoord muzikaal portret te verwerken. De Prestige-opdrachtgever hield niettemin aan. Hij bezorgde Nelson stapels platen met opnamen, op diverse plaatsen in Afrika gemaakt, en gaf hem een half jaar de tijd om zich daarmee vertrouwd te maken. Uiteindelijk kreeg Prestige zijn zin, zoals ook al uit de aanhef van dit stukje bleek. Het enige verweer dat Nelson geboden werd, was dat hij zelf de hoestekst mocht schrijven om - voorzichtig - zijn bedenkingen te uiten. In die bijsluiter vertelt hij onder meer hoe ijverig hij de opgestuurde platen heeft beluisterd, met muziekopnamen van wel tweehonderd stammen, maar dat hij steeds weer getroffen werd door de ontdekking dat de melodische lijnen die er in te horen waren, eigenlijk niet zoveel verschilden van wat elders gepresteerd werd en dan met name in de VS, bijvoorbeeld in de kerken. Zijn conclusie was daarom dat Europese (sic!) invloeden inmiddels zo sterk doorgedrongen leken te zijn in allerlei Afrikaanse muziek, dat er voor hem nog maar weinig nieuws te ontdekken overbleef. Alleen op het gebied van ritmes was Afrika volgens hem nog intact gebleven en daar zou hij zich dan ook op oriënteren. Langdurige drumsoli lagen voor de hand.

Over het resultaat wordt verschillend gedacht. De 'New Grove Dictionary' (London/New York, 1994) heeft in het algemeen bedenkingen tegen het 'serieuze' werk van Oliver Nelson, dat als 'saccharine' wordt afgedaan, maar rekent diens 'Afro/American Sketches' toch tot 'his more effective compositions', waarin Nelson 'blues forms, swing riffs, a simulation of African drumming, a brass chorale, tender, lamenting melodies, and his own raucous, violent alto and tenorsaxophone improvisations' met elkaar combineert. Dat is nogal wat, zou je zeggen. Vooral met de 'simulation' van 'African drumming' kan ik het wel eens zijn, want de beide slagwerkers - Ed Shaughnessy en Ray Barretto - gooiden het over de swing- annex latin-boeg en dat is wat anders dan hun Afrikaanse collega's plachten af te leveren. Dichter bij huis en op steviger grond kwam Nelson in de delen die de Noord-Amerikaanse geschiedenis muzikaal illustreren, met opschriften als 'Emancipation blues', 'Going up north' en 'Disillusioned'. Vooral het laatstgenoemde deel levert schrijnende muziek op, die door de finale - 'Freedom dance', die er op volgt - niet wordt uitgewist.

Wat Prestige van dit bigbandinitiatief gevonden heeft en wat de verkoopcijfers te zien gaven, is nooit bekendgemaakt, maar 'Afro/American Sketches' was de zesde en laatste van Nelsons Prestige-platen. Prestige nam geen bigbands meer op en Oliver Nelson ging naar andere labels.

Vanzelfsprekend bent u nu nieuwsgierig geworden naar Oliver Nelsons 'Afro/American Sketches'. Luister dus naar 'Het Grote Geluid' - het bigbandprogramma van de Concertzender.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection' op de Concertzender. Beide programma's zijn de klok rond te beluisteren via:

<http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5>

REMBRANDT FRERICHS

'IK BEN NIET ZO BEZIG MET INVLOEDEN'

Michael Brecker in 2003 in Den Haag.
(Foto: Illah Evenblij)

Rembrandt Frerichs (links) begeleidt Michael Brecker in 2003.
(Foto: Illah Evenblij)

Tien jaar geleden mocht de nog jonge pianist Rembrandt Frerichs tijdens een concert saxofonist Michael Brecker begeleiden. Onder het filmpje van dit optreden wordt op You Tube hevig gediscussieerd over de vraag of Brecker een Coltrane-kloon was. Benieuwd naar de mening van Frerichs hierover nam Hessel Fluitman contact met hem op.

Het is van alle tijden en stromingen dat jonge muzikanten een rolmodel in een belangrijke muzikant vinden. Ze proberen zich diens techniek eigen te maken. Zo gauw ze dat hebben bereikt, is het zaak op die fundamenteën een eigen stijl te bouwen. Dizzy Gillespie had zo'n voorbeeld in Roy Eldridge. Het werd hem zelfs ooit verweten dat hij een kopie van hem was. Wie weet dat nog? Ben Webster kopieerde Coleman Hawkins. De navolgers van Lester Young zijn niet te tellen, om over de Parker-navolgers maar te zwijgen. Natuurlijk zijn er genoeg musici die onafhankelijk willen zijn in hun ontwikkeling en zelf op zoek gaan. Niet voor niets vergeleek Bernlef de jazz ooit met een wijd uitwaaiende rivierdelta van richtingen en stijlen.

In maart 2003 was saxofonist Michael Brecker in Den Haag voor een masterclass en gaf hij daar diverse concerten. Het concert met Rembrandt Frerichs aan de piano mocht er zijn, als je het filmpje op You Tube mag geloven. Inmiddels tien jaar later is de video al zo'n 45.000 keer bekeken. Frerichs kijkt nogal op van de discussie over muzikale beïnvloeding die onder het filmpje woedt.

HF: Rembrandt, waarom kijk je van die discussie op?

RF: "Omdat ik het niet belangrijk vind waar een muzikant zijn muziekkennis vandaan haalt. Laat staan dat dit voor anderen een aanleiding zou zijn om over te hakketakken. Maar voor jazz-luisteraars en -liefhebbers is het wellicht een leuke bezigheid, zoals ik heb gemerkt aan de commentaren die mensen op You Tube plaatsen. Zelf ben ik niet zo bezig met wie mij beïnvloedt. Ik vind het als kunstenaar belangrijker om mijn eigen artistieke kompas te volgen. Dat ik mijn eigen smaak ontwikkel, en als uitvoerder en componist ook die van het publiek dat op onze concerten komt."

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG REMBRANDT FRERICHS

Rembrandt Frerichs. (Foto: Rem Vrolijk)

HF: Wat is je uitgangspunt bij het componeren?

RF: "Ik wil composities schrijven waar ik wat mee kan. Die iedere keer weer uitdagend zijn en een voorzet geven tot een artistiek gesprek voor de mensen met wie ik speel. En dan hoop ik maar dat de luisteraars er wat mee kunnen en zich kunnen identificeren met wat wij doen. Ik denk dat het voor de luisteraar niet zo belangrijk is om te weten waar ik mijn bouwstenen vandaan haal. Als het resultaat maar spannend is voor de componist, de musici en de luisteraar. Daar draait het om."

HF: Wat is belangrijk in jouw composities?

RF: "Collega-muzikanten vinden bepaalde composities die ik schrijf mooi en uitdagend om te spelen. En waarom?... Dat is het raadsel. Dat komt vaak omdat er een bepaald gevoel in verwerkt is dat aanspreekt. Dan klinkt het misschien aangenaam, maar belangrijker is dat er een zekere progressie voelbaar is waar men zich in kan vinden, die men kan volgen of ervaren."

Na verloop van tijd ben je zelf misschien uitgekeken op de intrinsieke waarde van het thema, omdat je verder bent gegroeid. Maar anderen willen juist dat stuk met je spelen, omdat het hen boeit. Voor mij is het op dit moment belangrijk hoe mijn stukken gespeeld worden. Zo wil ik op het moment graag dat er in mijn composities veel door de bassist wordt gestreken in plaats van pizzicato gespeeld. Ik zoek gelijkgestemden met wie ik mijn perspectieven verder wil uitbouwen."

HF: Je bent dus meer bezig met wat je nu doet dan met het verleden waaruit je hebt geput?

RF: "Ik hoef niet zo te etaleren of te verantwoorden waar ik mijn inspiratie vandaan haal. Als de luisteraar er maar wat aan beleeft. Belangrijker voor mij is dat ik de kennis en nieuwe ervaringen die ik opdoe op onze reizen over de wereld in mijn composities kan verwerken. Ik wil dat het gevoel dat in de compositie opgeroepen wordt ieder concert opnieuw tot uiting gebracht kan worden."

Hessel Fluitman

De video die zoveel discussie uitlokt: <http://bit.ly/1kj1Z7>

CORRECTIE JAZZFLITS 195

In Jazzflits 195 besprak Hessel Fluitman de cd 'Song of Water' van het trio S.E.A. Hij merkte op dat de leidster van de groep, pianiste **Sewoon Kim**, in Den Haag heeft gestudeerd. Kim maakte ons er vanuit Korea op attent dat zij niet daar, maar in **Amsterdam** het conservatorium bezocht.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 1 april 2013

1. **Jason Marsalis**
In A World Of Mallets
(Basin Street)
2. **Monty Alexander**
Uplift 2
(Jazz Legacy Productions)
3. **Terri Lyne Carrington**
Money Jungle: Provocative In Blue
(Concord)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis en Roos Plaatsman. **Fotografie:** Tom Beetz en

Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS

Trompettist Teus Nobel speelt op het Breda Jazz Festival. (Foto: Vincent Carmiggelt)

BREDA JAZZ FESTIVAL

Binnenstad, Breda

9 tot en met 12 mei 2013

(<http://www.bredajazzfestival.nl>)

Met onder anderen: Antoine Trommelen, Baer Traa Kwartet, Bert Boeren, Bongomatik, Eric Vloeimans, Hans Dulfer, Harry & Sven Happel Trio, Huub Janssen Tribute o.l.v. Nils Conrad, Memories of Count Basie: Michel Pastre Octet, Nationaal Jeugd Jazz Orkest, Papa Dré's Dixie Paraders, Rob Mostert Hammond Group XL, Robert Veen, Scallymatic Orchestra, Sensuàl, Sinas en **Teus Nobel**.

Okkyung Lee is te gast op het dOek Improvisation Festival. (Foto: Eckhardt Derschmidt)

dOek INTERNATIONAL IMPROVISATION FESTIVAL

Diverse locaties, Amsterdam

1 tot en met 5 mei 2013

(<http://www.doekfestival.org>)

Met onder anderen: Available Jelly, Monitor trio, Duo Loevendie/Gorter, Dikeman/Kugel/van der Weide, Oscar Jan Hoogland/Han Bennink, Kaufmann/Gratkowski/DeJooDe met **Okkyung Lee**, Available Jelly Big Band, Amsterdam Real Book Fietstour, The Lock en Cactus Truck.

JAZZTIJDSCHRIFTEN

JAZZBULLETIN NR 86 (MAART 2013)

In het nieuwe nummer van Jazzbulletin is er aandacht voor Chet Baker. Jeroen de Valk doet verslag van 'Een kwart eeuw Chet-verslaving.' Verder een interview van Coen de Jonge met trompettist Ellister van der Molen. Nooit eerder gepubliceerde foto's van Louis Armstrong in Blokker 1965. 'My Back Pages', een nieuwe rubriek van Bert Vuijsje en 'Cecil Taylor: het Edison-raadsel van 1968' (door Frank Jochensen).

Info: <http://www.jazzarchieff.nl>

VARIA

Expositie 'Blue Mike' eerbetoon aan Mike Zinzen

Paul Turkry exposeert de hele maand april zijn werk in Vrijzinnig Centrum De Geus in Harelbeke. "Paul Turkry is jazz op papier", zei jazzpromotor Juul Anthonissen ooit. De tentoonstelling 'Blue Mike' is een hommage aan de 'éminente-grise' van de Antwerpse jazzwereld, altsaxofonist Mike Zinzen. Zinzen is reeds enige tijd ernstig ziek en treedt niet meer op. De tentoonstelling is elke zondag van 10.00 tot 13.00 uur geopend.

Wolfert Brederode in Bakkeveen

Op vrijdag 12 april treedt de Nederlandse pianist Wolfert Brederode op in De Slotplaats in Bakkeveen. Hij wordt vergezeld door de Zwitserse klarinettist Claudio Puntin. Muziekpodium Bakkeveen organiseert al zes jaar intieme luisterconcerten voor de echte liefhebbers van 'niet-commerciële muziek'. In de afgelopen jaren genoot het publiek in de huiskamerachtige setting van de sfeervolle Slotplaats van onder anderen Stochelo Rosenberg, Michiel Borstlap en Brad Mehldau. Meer informatie: <http://www.muziekpodiumbakkeveen.nl>

OVERLEDEN

Steve Ellington, 29 maart 2013 (71)

Amerikaanse drummer; overleden in Montgomery. Werkte langdurig samen met Roland Kirk en Sam Rivers (jaren zestig en tachtig). Speelde met tal van musici, onder wie Hampton Hawes, Art Farmer, Dave Holland. Daarnaast incidenteel eigen groepen.

Barbara Donald, 23 maart 2013 (70)

Amerikaanse trompettiste; overleden in Olympia in de staat Washington. Donald speelde free jazz in de jaren zestig samen met haar man saxofonist Sonny Simmons. Is te horen op diens lp 'Manhattan Egos' op Arhoolie. Na jaren van non-activiteit leidde ze vanaf 1980 een eigen groep.

Bebo Valdés, 22 maart 2013 (94)

Cubaanse pianist-componist. Valdés stond aan de wieg van de latin jazz. Trad op in Fernando Trueba's documentaire 'Calle 54' en verzorgde de muziek in Trueba's gedeeltelijk biografische animatiefilm 'Chico & Rita' (in ons land als stripboek in vertaling uitgegeven). Was de vader van pianist Chucho Valdés.

Derek Watkins, 22 maart 2013 (68)

Engelse trompettist; overleden in Esher, Surrey, Engeland. Watkins deed voornamelijk bigbandwerk, maar begaf zich ook op het gebied van pop en symfonische muziek.

George Barrow, 20 maart 2013 (91)

Amerikaanse saxofonist (tenor en bariton); overleden in NY. Barrow speelde in 1954 en 1955 in de Jazz Composers Workshop van Charles Mingus, in 1956 in het unieke tentet van Teddy Charles en in 1961 op Oliver Nelsons beroemdste plaat 'The Blues and the Abstract Truth'. Werkte daarna in het theaterwezen op Broadway.

Terry Lightfoot (helemaal rechts) and his Jazzmen. (Persfoto)

Terry Lightfoot, 15 maart 2013 (77)

Engelse klarinettist. Terry Lightfoot leidde vanaf 1955 gedurende drie perioden een trad band; was daarnaast afwisselend uitbater van een pub.

Fran Warren, 4 maart 2013 (87)

Amerikaanse zangeres; overleden op haar verjaardag in Brookfield CT. Warren was een van de laatste bigbandzangeressen. Zong bij Claude Thornhill, Charlie Barnet en Harry James. Werkte later voor musicals, film en televisie.

jjm